

Alice Feeney

Een voor een

A.W. Bruna Uitgevers

1

Ik ben geboren met een gebroken hart.

De dag dat ik op deze eenzame kleine wereld kwam, was ook de eerste keer dat ik stierf. Niemand merkte destijds de hartaandoening op. De medische mogelijkheden waren in 1975 minder geavanceerd dan tegenwoordig, en mijn blauwe kleur werd toegeschreven aan mijn traumatische geboorte. Om de zaken nog ingewikkelder te maken, lag ik in een stuitligging. De vermoeide dokter zei tegen mijn vader dat hij moest kiezen tussen mij en mijn moeder en legde verontschuldigend en met enkel een vleugje ongeduld uit dat hij slechts een van ons kon redden. Na een korte aarzeling waar hij de rest van zijn leven voor zou boeten, koos mijn vader voor zijn vrouw. Maar de vroedvrouw wist me aan het ademen te krijgen – tegen al hun verwachtingen en tegen beter weten in – en alle vreemden in de ziekenhuis-kamer glimlachten toen ik begon te huilen. Iedereen behalve mijn moeder. Ze keurde me niet eens een blik waardig.

Mijn moeder had een zoon gewild. Toen ik werd geboren had ze al twee dochters, en ze koos ervoor ons allemaal te vernoemen naar een bloem. Mijn oudste zus heet Rose, wat vreemd genoeg goed bij haar blijkt te passen omdat ze mooi is, maar ook doorns heeft. Daarna, vier jaar voordat ik geboren werd, kwam Lily. Het middelste kind in onze bloemenfamilie is bleek, mooi, en giftig voor sommigen. Mijn moeder weigerde een tijdlang überhaupt me een naam te

geven, maar toen de tijd daar rijp voor was, werd ik Daisy gedoopt. Omdat ze een vrouw is die enkel een plan A heeft, kreeg geen van ons uit voorzorg een tweede naam. Hoewel er voldoende andere – betere – opties waren, koos ze ervoor me te vernoemen naar een bloem die vaak geplukt of vertrapt wordt of waar een ketting van wordt geregen. Een kind beseft het altijd als ze het minst geliefd is bij haar moeder.

Het is grappig hoe mensen toe groeien naar de naam die ze krijgen. Alsof een aantal in een bepaalde volgorde geplaatste letters iemands toekomstig geluk of verdriet kunnen voorspellen. Iemands naam kennen is niet hetzelfde als die persoon kennen, maar namen zijn de eerste indruk waarop we allemaal beoordelen en beoordeeld worden. Daisy Darker was de naam die het leven me gaf en ik denk dat ik ernaartoe gegroeid ben.

De tweede keer dat ik stierf was precies vijf jaar na mijn geboorte. Op mijn vijfde verjaardag stopte mijn hart volledig met kloppen, misschien uit protest omdat ik er te veel van vroeg toen ik naar Amerika probeerde te zwemmen. Ik wilde weglopen, maar omdat ik beter was in zwemmen hoopte ik met een beetje rugslag rond lunchtijd in New York aan te komen. Ik wist niet eens Blacksand Bay uit te komen en stierf – technisch gezien – tijdens die poging. Zonder de half opgeblazen oranje zwembandjes die me drijvende hielden en mijn tienjarige zus Rose, had dat zomaar mijn einde kunnen betekenen. Ze zwom naar me toe om me te redden, sleepte me terug naar de kust en bracht me tot leven met een dermate enthousiast uitgevoerde reanimatiepoging dat ik er twee gebroken ribben aan overhield. Ze had onlangs haar EHBO-insigne verdiend bij de welpen. Ik dacht weleens dat ze er spijt van had. Dat ze me gered had, bedoel ik. Ze hield van dat insigne.

Nadat ik een tweede keer was gestorven is mijn leven nooit meer hetzelfde geweest, want toen wist iedereen zeker wat ze volgens mij al vermoedden: dat er bij mij iets niet goed zat.

De batterij artsen waar mijn moeder me op mijn vijfde naartoe sleepte, gaven allemaal dezelfde verklaringen, met dezelfde gezichten, alsof ze allemaal hetzelfde sneue kleine script uit hun hoofd hadden geleerd. Ze waren het er allemaal over eens dat ik niet ouder dan vijftien zou worden. Er werd jaren getest om te bewijzen hoe weinig tijd ik nog had. Mijn aandoening was ongebruikelijk en die artsen vonden me fascinerend. Sommigen kwamen helemaal uit het buitenland alleen maar om mijn openhartoperaties te kunnen bijwonen; het gaf me het gevoel zowel een superster als een freak te zijn. Het leven brak mijn hart niet, ondanks pogingen daartoe. De onregelmatig tikkende tijdbom in mijn borst was daar vóór mijn geboorte geplant, een zeldzame aangeboren fout.

Dat ik langer leefde dan het leven had gepland, vereiste een dagelijkse cocktail van bètablokkers, serotonineremmers, synthetische steroïden en hormonen om mij en mijn hart op gang te houden. Als dat allemaal klinkt als hard werken en intensief onderhoud, dan is dat ook zo, zeker toen ik nog maar vijf jaar oud was. Maar kinderen zijn veerkrachtiger dan volwassenen. Ze zijn veel beter in staat om het beste te maken van wat ze hebben en maken zich minder zorgen over wat ze niet hebben. Technisch gezien was ik voor mijn dertiende al acht keer gestorven, en als ik een kat was geweest, had ik me zorgen gemaakt. Maar ik was een klein meisje, en ik had grotere dingen om me zorgen over te maken dan de dood.

Negenentwintig jaar na mijn traumatische geboorte ben ik erg dankbaar dat ik meer tijd heb gehad dan iedereen

had voorspeld. Ik denk dat de wetenschap dat je eerder vroeg dan laat kunt sterven ervoor zorgt dat je je leven anders leeft. De dood is een deadline die je leven verandert, en ik sta voor eeuwig in het krijt bij alle mensen die me hebben geholpen mijn leven te verlengen. Ik doe mijn best iets terug te doen. Ik probeer vriendelijk te zijn tegen anderen, maar ook tegen mezelf, en maak me tegenwoordig nog maar zelden zorgen over futiliteiten. Ik mag dan in termen van materiële zaken niet veel bezitten, maar dat soort dingen heeft me nooit echt geïnteresseerd. Alles bij elkaar genomen denk ik dat ik mijn handjes mag dichtknijpen. Ik ben er nog, ik heb een nichtje met wie ik dolgraag tijd doorbreng, en ik ben trots op mijn werk – vrijwilligerswerk in een verzorgingstehuis. Zoals mijn favoriete bewoner het tijdens elke ontmoeting zegt: het geheim van een rijk leven is beseffen dat je rijk bent.

Soms schatten mensen me jonger dan ik ben. Ik heb meer dan eens het verwijt te horen gekregen dat ik me nog steeds kleeed als een kind – mijn moeder heeft nooit ingestemd met mijn kledingkeuze – maar ik draag graag overgooiers en retro T-shirts. Ik draag mijn lange zwarte haar liever in ingewikkelde vlechten dan het af te laten knippen, en van make-up heb ik totaal geen verstand. Ik vind dat ik er gezien alle slechte dingen die me zijn overkomen goed uitzie. Het enige visuele bewijs van mijn aandoening prijkt in de vorm van een vervaagd roze litteken op het midden van mijn borst. Mensen staarden er vroeger naar als ik iets droeg wat het bloot liet: badpakken, truien met een V-hals of zomerjurken. Ik nam het ze nooit kwalijk. Ik staar er soms zelf ook naar; de techniek achter mijn verlengde bestaan fascineert me. Die roze lijn is het enige zichtbare bewijs dat ik enigszins gehavend ter wereld ben gekomen. Gedurende mijn ietwat disfunctionele kinderjaren losten

de artsen elkaar om de zoveel jaar af om me weer open te snijden, me inwendig te inspecteren en een paar reparaties uit te voeren. Ik ben net een oude auto die eigenlijk niet meer de weg op zou moeten, maar goed onderhouden is. Hoewel niet altijd en niet door iedereen.

Gezinnen zijn als vingerafdrukken: er zijn er geen twee hetzelfde en er blijft altijd een bewijs van achter. Het weefsel van mijn familie heeft altijd een paar losse draden te veel gehad. Het was al lang voordat ik er was een beetje gerafeld aan de randen, en als je goed genoeg kijkt, kun je zelfs een paar gaten ontdekken. Sommige mensen zijn niet in staat de schoonheid in het onvolmaakte te zien, maar ik heb altijd van mijn oma, mijn ouders en mijn zussen gehouden. Ongeacht wat ze van me vonden, en ondanks alles wat er was gebeurd.

Mijn oma is de enige persoon in mijn familie die onvoorwaardelijk van me houdt. Zelfs zoveel dat ze een boek over me heeft geschreven, of tenminste, over een klein meisje met dezelfde naam. Als de mijne je bekend in de oren klinkt, komt dat daardoor. *Daisy Darkers kleine geheim* is een goedlopend, door mijn oma geschreven en geïllustreerd kinderboek. Het is te vinden in bijna elke boekwinkel over de hele wereld, vaak verstopt tussen *De Gruffalo* en *Rupsje Nooitgenoeg*. Nana zei dat ze ervoor had gekozen mijn naam in het verhaal te gebruiken zodat ik – op de een of andere manier – voor eeuwig zou leven. Het was een vriendelijk gebaar, ook al dachten mijn ouders en zussen daar destijds anders over. Ik vermoed dat zij ook het eeuwige leven wilden, maar in plaats daarvan namen ze genoeg met leven van de royalty's van het boek.

Nadat ze dat boek had geschreven bezat mijn oma meer geld dan ze op kon maken, al zou je dat niet zeggen als je naar haar keek. Ze is altijd een vrijgeveige vrouw geweest als

het gaat om liefdadigheid en vreemden, maar niet met betrekking tot zichzelf of haar familie. Ze gelooft dat te veel bezit ervoor zorgt dat mensen te weinig willen, en heeft altijd gearzeld als haar om hulp werd gevraagd. Maar dat zou binnenkort weleens kunnen veranderen. Jaren geleden, lang voor mijn geboorte, heeft een waarzegger op een kermis in Land's End mijn oma verteld dat ze niet ouder dan tachtig zou worden. Ze is het nooit vergeten. Zelfs haar agent verwacht geen nieuwe boeken meer. Dus morgen is het niet alleen Halloween, of Nana's tachtigste verjaardag. Zij denkt dat het haar laatste is, en zij denken dat ze eindelijk haar geld in handen kunnen krijgen. Mijn familie is al meer dan tien jaar niet meer op dezelfde plaats bij elkaar gekomen, zelfs niet voor de bruiloft van mijn zus, maar toen Nana hen uitnodigde om voor de laatste keer naar Seaglass te komen, stemden ze daar allen mee in.

Haar huis aan de kust van Cornwall is het decor voor mijn gelukkigste jeugdherinneringen. En mijn droevigste. Het was de plek waar mijn zussen en ik elke kerst- en paasvakantie doorbrachten, en ook de lange zomervakanties na de scheiding van mijn ouders. In mijn familie ben ik niet de enige met een gebroken hart. Ik weet niet of mijn ouders, mijn zussen of zelfs oma's agent de voorspelling van de waarzegger over haar aanstaande dood serieus nemen, maar ik wel. Want soms kunnen de vreemdste dingen de toekomst van een persoon voorspellen. Neem mij en mijn naam bijvoorbeeld. Een kinderboek genaamd *Daisy Darkers kleine geheim* veranderde mijn familie voorgoed en was een soort voorteken. Want ik heb wel degelijk een geheim, en ik denk dat het tijd is om dat te delen.

2

30 oktober 2004, 16.00 uur

Seaglass weer zien beneemt me de adem.

Normaal gesproken is het van Londen naar Cornwall minstens vijf uur rijden, met de trein duurt de reis iets korter. Maar ik genoot er altijd van om de drukte van de stad te veruilen voor een netwerk van vervormde herinneringen en landweggetjes. Ik geef de voorkeur aan een eenvoudige, langzamere, stillere manier van leven, en Londen is van nature luidruchtig. Terug hiernaartoe rijden voelde vaak als tijdreizen, maar mijn reis vandaag ging sneller dan verwacht en verliep zonder al te veel beslommeringen. En dat is goed, want ik wilde hier als eerste aankomen. Vóór de anderen. Ik ben blij te zien dat er sinds mijn laatste bezoek niet veel is veranderd. Het stenen victoriaanse huis met zijn gotische torentjes en turquoise betegelde dak lijkt te zijn gebouwd van dezelfde granieten rotsen waarop het is neergezet. Sommige buitenmuren zijn nog altijd versierd met stukken blauwgroen glas waaraan Seaglass zijn naam ontleent, die glinsteren in het zonlicht. Het miniherenhuis, gelegen op zijn eigen kleine privé-eiland, net buiten de kust van Cornwall, rijst op te midden van de golven die eromheen opspatten. Zoals veel dingen in het leven is het moeilijk te vinden als je niet weet waar je moet kijken. Het ligt in een kleine baai die bij de plaatselijke bevolking bekendstaat

als Blacksand Bay, ver van de doorgaande weg, aan het zicht onttrokken door afbrokkelende kliffen en onbekende wandelpaden. Dit is niet het Cornwall zoals je dat op ansichtkaarten ziet. Maar naast de slechte bereikbaarheid zijn er genoeg andere redenen waarom mensen er meestal wegblijven.

Mijn oma heeft Seaglass van haar moeder geërfd, die het naar verluidt met kaarten heeft gewonnen van een beschonken hertog. Het verhaal gaat dat hij een beruchte levensgenieter was, die het excentrieke gebouw in de negentiende eeuw heeft laten bouwen om zijn rijke vrienden te vermaken. Maar hij kon niet tegen drank, en nadat hij zijn 'zomerpaleis' aan een vrouw had verloren, verdronk hij zijn verdriet en vervolgens zichzelf in de oceaan. Ongeacht het tragische verleden maakt deze plek net zozeer deel uit van onze familie als ik. Oma woont hier al sinds haar geboorte. Maar hoewel ze nooit ergens anders heeft willen wonen en een klein fortuin heeft verdiend met het schrijven van kinderboeken, heeft ze nooit veel in het huis geïnvesteerd. Als gevolg daarvan valt Seaglass letterlijk ten prooi aan de zee en zal het, net als ik, waarschijnlijk niet lang meer bestaan.

Het kleine eiland waarop het bijna tweehonderd jaar geleden werd gebouwd is in de loop der tijd langzaam afgebrokkeld. De blootstelling aan de oerkracht van de Atlantische Oceaan en de vele eeuwen van wind en regen hebben hun tol geëist. Het huis is doordrenkt met vocht en geheimen. Maar ondanks de afbladderende verf, krakende vloeren en oude meubels, voel ik me in Seaglass altijd meer thuis dan waar dan ook. Ik ben de enige die er nog regelmatig komt; gescheiden ouders, drukke levens en zussen die zo weinig met elkaar gemeen hebben dat het moeilijk te geloven is dat we familie zijn, hebben familiebijeenkomsten tot een nogal zeldzaam verschijnsel gemaakt. Vandaar dat

dit weekend in meerdere opzichten bijzonder zal zijn. Medelijden vervaagt met de jaren, haat verdwijnt en komt weer op, maar schuldgevoel kan een leven lang aanhouden.

De reis hiernaartoe voelde zo eenzaam en definitief. De weg leidt naar een verborgen pad boven op de klif, die kort daarna abrupt eindigt. Van daaruit zijn de enige twee opties om naar Blacksand Bay te gaan een val van honderd meter, met een wisse dood tot gevolg, of een steil, rotsachtig pad naar de zanderige duinen beneden. Omdat het pad op sommige plekken bijna volledig is afgebrokkeld, kun je maar beter opletten waar je loopt. Hoewel ik er al vele jaren kom, is Blacksand Bay voor mij nog steeds de mooiste plek ter wereld.

De late namiddagzon staat al laag aan de heilige blauwe hemel, en het geluid van de zee klinkt me als oude vertrouwde muziek in de oren; dat heb ik gemist. Er is kilometers in de omgeving niets en niemand te zien. Het enige wat ik zie is het zand, de oceaan en de lucht. En in de verte Seaglass, op de oude stenen fundamenteën, terwijl golven tegen de rotsen slaan waarop het is gebouwd.

Nadat ik veilig van de klif ben afgedaald, doe ik mijn schoenen uit en geniet van het gevoel van zand tussen mijn tenen. Het voelt als thuiskomen. Ik negeer de roestige oude kruiwagen die hier is achtergelaten om ons en onze spullen naar het huis te vervoeren; ik reis tegenwoordig met weinig bagage. Mensen hebben zelden de dingen nodig die ze denken nodig te hebben om gelukkig te zijn. Ik begin de lange wandeling over de natuurlijke zanderige dam die Seaglass' getijdeneiland met het vasteland verbindt. Het huis is enkel bij laagwater bereikbaar en is op alle andere momenten volledig afgesneden van de buitenwereld. Nana gaf altijd de voorkeur aan boeken boven mensen, en door op zo'n ontoegankelijke plek te gaan wonen ging haar wens om alleen

gelaten te worden grotendeels en bijna gegarandeerd in vervulling.

De onzichtbare wrakken van mijn leven liggen her en der verspreid in deze afgelegen baai met het beruchte zwarte zand. Ze zijn een droeve herinnering aan alle reizen die ik niet durfde te maken. Iedereen heeft onbekende wateren in zijn leven – de plaatsen en mensen die we net niet hebben kunnen vinden – maar het gevoel die nooit te zullen bereiken, levert een speciaal soort verdriet op. De onontdekte oceanen in onze harten en geesten zijn meestal het gevolg van een gebrek aan tijd en vertrouwen in de dromen die we als kinderen hebben gehad. Volwassenen vergeten hoe ze kunnen geloven in de vervulling van hun dromen.

Ik wil stoppen om de geur van de oceaan in me te kunnen opnemen, genieten van de warme namiddagzon op mijn gezicht en de westenwind in mijn haar, maar tijd is een luxe die ik me niet langer kan veroorloven. Ik had er sowieso al niet veel van. Dus haast ik me verder, ondanks het vochtige zand dat aan de zolen van mijn voeten blijft kleven alsof het me probeert tegen te houden, en de zeemeeuwen die boven mijn hoofd zweven en krijsen alsof ze me willen waarschuwen. Het geluid van hun kreten vertaalt zich in mijn hoofd in woorden die ik niet wil horen.

Ga terug. Ga terug. Ga terug.

Ik negeer al deze tekenen die erop lijken te wijzen dat dit bezoek een slecht idee is, en verhoog mijn tempo. Ik wil eerder aankomen dan de rest om de plek te zien zoals die in mijn herinneringen bestaat, voordat zij de boel bederven. Ik vraag me af of andere mensen ernaar uitkijken om hun familie weer te zien, maar er tegelijkertijd tegen opzien, zoals bij mij altijd het geval lijkt te zijn. Het zal wel goed komen zodra ik er ben. Dat houd ik mezelf voor. Maar zelfs die gedachte voelt als een leugen.

De windgongen die boven de vervallen veranda hangen, proberen me te verwelkomen met een melancholische, door de bries gedirigeerde melodie. Ik heb ze als kind als kerstcadeau voor mijn oma gemaakt, met alle gladde, ronde stukjes blauw en groen glas die ik op het strand kon vinden. Ze deed alsof ze het cadeau leuk vond en de van zeeglas gemaakte windgongen zijn hier sindsdien blijven hangen. De leugens die we uit liefde vertellen zijn het onschuldigst. Er ligt een reusachtige pompoen bij de deur, met een nauwkeurig griezegelzicht dat er voor Halloween uitgesneden is; oma houdt ervan het huis rond deze tijd van het jaar te versieren. Voordat ik de grote verweerde houten deur heb bereikt, zwaait die open en word ik begroet door het gebruikelijke welkomstcomité.

Poppins, een oudere Old English Sheepdog, is de vertrouwde metgezel en beste vriendin van mijn oma. De hond komt springend op me af, een gigantische stuiterende bal van grijswitte vacht, kwispelend en hijgend alsof ze glimlacht. Ik begroet haar uitbundig en bewonder de twee kleine vlechten en roze strikken die haar lange haren uit haar grote bruine ogen houden. Ik volg de blik van de hond terwijl ze zich omdraait om naar het huis te kijken. In de deuropening staat oma; anderhalve meter stralende vreugde. De krans van wilde witte krullen omlijst haar mooie, kleine gezicht, getekend door leeftijd en wijn. Ze is van top tot teen in het roze en paars gehuld – haar favoriete kleuren – inclusief roze schoenen met paarse veters. Sommige mensen zouden haar zien als een excentrieke oude dame, of de beroemde kinderboekenschrijver: Beatrice Darker. Maar ik zie gewoon mijn oma.

Ze glimlacht. ‘Kom binnen, voordat het gaat regenen.’

Als ik op het punt sta haar te corrigeren over het weer – ik herinner me dat ik net nog de zon op mijn gezicht voelde –

en naar boven kijk, zie ik dat de schilderachtig blauwe lucht boven Seaglass nu is verdrongen door een donkere, modderig grijze deken. Ik ril en besef dat het veel kouder is dan ik tot nu toe heb gemerkt. Het lijkt erop dat het gaat stormen. Zoals gewoonlijk voorziet oma de dingen voordat alle anderen ze zien. Dus doe ik wat ze zegt – zoals altijd – en loop achter haar en Poppins aan naar binnen.

‘Waarom ontspan je je niet even, voordat de rest van de familie zich bij ons voegt?’ zegt oma, terwijl ze naar de keuken verdwijnt en mij – en de hond – in de hal achterlaat. Het ruikt er heerlijk. ‘Heb je honger?’ roept ze. ‘Wil je iets te eten terwijl we wachten?’ Ik hoor het gekletter van oude potten en pannen, maar ik weet dat Nana er een hekel aan heeft als mensen haar tijdens het koken lastigvallen.

‘Ik hoef niks, dank je,’ antwoord ik. Poppins kijkt me afkeurend aan – ze slaat nooit een hapje af – en trippelt naar de keuken, zonder twijfel in de hoop zelf iets lekkers te bemachtigen.

Ik moet toegeven dat een knuffel misschien fijn was geweest, maar oma en ik zijn allebei niet meer zo in vorm als het gaat om het tonen van genegenheid. Ik vermoed dat ze net zo gespannen is voor deze familiereünie als ik, en we gaan allemaal anders om met angst. Je kunt bij sommige mensen de angst aan de oppervlakte zien, terwijl anderen weten hoe ze hun zorgen diep in hun binnenste moeten verstoppen, uit het zicht, maar niet uit hun gedachten.

Het eerste wat ik opmerk – zoals altijd – zijn de klokken. Het is onmogelijk die over het hoofd te zien. De hal hangt vol met tachtig klokken, allemaal verschillend van kleur, vorm en formaat, en allemaal tikken ze. Een muur vol tijd. Er hangt er een voor elk jaar van oma’s leven, en ze zijn stuk voor stuk met zorg door haar uitgekozen, om zichzelf en de wereld eraan te herinneren dat alleen zij degene is die over

haar tijd beschikt. De klokken joegen me als kind angst aan. Ik kon ze vanuit mijn slaapkamer horen – *tik tak, tik tak, tik tak* – alsof ze me meedogenloos influisterden dat mijn eigen tijd aan het opraken was.

Het slechte voor gevoel over dit weekend komt terug, maar ik weet niet waarom.

Als ik achter mijn onbeantwoorde vragen verder Seaglass in loop, in de hoop daarbinnen antwoorden te vinden, word ik meteen vervuld van een merkwaardige mengeling van herinneringen en spijt. Ik word door de vertrouwde beelden en geuren van de plek, een heerlijke mix van nostalgie en zilte lucht, teruggeworpen in de tijd. De diffuse geur van de oceaan hangt in elke hoek van het oude huis, alsof elke baksteen en balk doordrenkt is van de zee.

Er is zolang ik deze plek ken niets veranderd. De witgekalkte muren en houten vloeren zien er precies zo uit als toen mijn zussen en ik nog kinderen waren, hooguit een beetje verweerd door de restjes liefde en verlies die ze hebben ondergaan. Terwijl ik alles in me opneem, zie ik ons nog steeds voor me als de mensen die we vroeger waren, voordat het leven ons veranderde in de mensen die we nu zijn, net zoals de zee moeiteloos het zand verplaatst. Ik begrijp waarom oma nooit ergens anders heeft willen wonen. Als deze plek van mij was, zou ik die ook nooit achterlaten.

Ik vraag me opnieuw af wat de echte reden is dat ze de hele familie voor haar verjaardag heeft uitgenodigd, terwijl ik weet dat ze niet van iedereen houdt of ze überhaupt aardig vindt. Losse eindjes aan elkaar knopen misschien? Soms raken liefde en haat verstrengeld en is er geen manier om de knoop van gevoelens die we ervaren te ontwarren. Vragen stellen over anderen zorgt er vaak voor dat ik vragen stel over mezelf. Als ik de kans zou krijgen om voor het einde van mijn leven de plooiën glad te strijken, welke zou

ik dan kiezen? Welke punten en plooien zou ik het liefst willen ontvouwen, zodat ze het beeld van de persoon zoals ik herinnerd wil worden niet langer zouden misvormen? Persoonlijk geloof ik dat sommige plooien en vlekken in de stof van ons leven een reden hebben. Een blanco canvas klinkt misschien aantrekkelijk, maar het is niet erg interessant om naar te kijken.

Ik loop de krakende trap op en laat de tikkende klokken achter me. Elke kamer die ik passeer bevat de geesten van de herinneringen van alle dagen, weken en jaren dat ik door deze gang liep. Stemmen uit mijn verleden dringen mijn heden binnen, fluisterend door de barsten in de ramen en de vloerplanken, vermomd als het geluid van de zee. Ik zie ons hier in gedachten rennen toen we nog klein waren, duizelig van de zeelucht, verstoppertje spelend en elkaar pijn doend. Daar waren mijn zussen en ik het best in. We hebben dat al jong geleerd. De kindertijd is een race om erachter te komen wie je echt bent, voordat je je ontplooit tot de persoon die je zult zijn. Niet iedereen wint.

Ik stap de kamer binnen die altijd van mij is geweest, de kleinste van het huis. Hij is nog steeds ingericht zoals in mijn kindertijd, met witte slaapkamermeubels – eerder sjofel dan chic – en oud, afbladderend behang, bedekt met een patroon van vervaagde madeliefjes. Oma is een vrouw die alles slechts één keer zegt of doet en nooit iets vervangt tenzij het kapot is. Ze zette vroeger altijd bloemen in onze slaapkamers als we kwamen logeren, maar ik zie dat de vaas in mijn kamer leeg is. Er staat een zilveren schaalje met potpourri, een mooie mix van dennenappels, gedroogde bloemblaadjes en kleine zeesterren. Ik zie een exemplaar van *Daisy Darkers kleine geheim* op de boekenplank staan. De aanblik ervan herinnert me aan mijn eigen geheim. Het geheim dat ik nooit heb willen delen. Ik berg het voorlopig

weer op, stop het terug in de doos in mijn hoofd waar ik het bewaar.

De oceaan blijft mijn onrustige gedachten toezingen, alsof hij me met het voortdurende geruis van het water in slaap wil wiegen. Ik vind het een rustgevend geluid. Ik hoor de golven tegen de rotsen onder me beuken, waardoor mijn slaapkamerraam onder het opspattende zeewater zit. De druppels lopen als tranen over het glas, alsof het huis zelf huilt. Als ik naar buiten kijk, staart de zee terug: koud, oneindig en ongenadig. Donkerder dan voorheen.

Iets in mij vreest nog altijd dat het verkeerd was om hierheen te komen, maar het voelde niet goed om weg te blijven. De rest van mijn familie zal hier binnenkort zijn. Ik zal ze bij aankomst een voor een over de zanderige dam kunnen zien lopen. Het is zo lang geleden dat we allemaal bij elkaar zijn gekomen. Ik vraag me af of andere families net zoveel geheimen hebben als wij. Als het tij opkomt, zullen we acht uur lang afgesneden zijn van de rest van de wereld. Als het eb wordt, betwijfel ik of we ooit nog allemaal samen zullen komen.